

**UCHWAŁA NR XLIII/972/22
RADY MIASTA KATOWICE**

z dnia 27 stycznia 2022 r.

**w sprawie zaskarżenia rozstrzygnięcia nadzorczego Wojewody Śląskiego (dot. Statutu Dzielnicy nr 12
Koszutka)**

Na podstawie art. 31 w związku z art. 98 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2021 r. poz. 1372 z późn. zm.) oraz art. 3 § 2 pkt 7 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r., poz. 2325 z późn. zm.)

**Rada Miasta Katowice
uchwała**

§ 1. Wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach na rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Śląskiego z dnia 29 grudnia 2021 r. znak NPII.4131.1.1191.2021 stwierdzające nieważność części uchwały nr XLI/902/21 Rady Miasta Katowice z dnia 25 listopada 2021 r. w sprawie nadania Statutu Dzielnicy nr 12 Koszutka.

§ 2. Prawne i faktyczne argumenty skargi na rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Śląskiego zawiera uzasadnienie do niniejszej uchwały.

§ 3. Wykonanie uchwały powierzyć Prezydentowi Miasta Katowice.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Miasta
Katowice

Maciej Biskupski

Uzasadnienie

Dnia 29 grudnia 2021 r. do Urzędu Miasta Katowice wpłynęło rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Śląskiego z dnia 29 grudnia 2021 r. znak NPII.4131.1.1191.2021 stwierdzające nieważność części uchwały nr **XLI/902/21** Rady Miasta Katowice z dnia 25 listopada 2021 r. w sprawie nadania **Statutu Dzielnicy nr 12 Koszutka**.

W ocenie Rady Miasta Katowice szczegółowo wskazane w rozstrzygnięciu nadzorczym zarzuty są bezpodstawne, a nawet gdyby uznać je za zasadne to nie sposób sklasyfikować je do kategorii istotnych naruszeń prawa. Bowiem za istotne naruszenie prawa uznaje się uchybienie, prowadzące do skutków, które nie mogą być tolerowane w demokratycznym państwie prawnym. Istotne naruszenie prawa w uchwale to takie naruszenie, które powoduje, że akt pozostaje w wyraźnej sprzeczności z określonym przepisem prawnym, sprzeczność ta jest oczywista i bezpośrednia, i wynika wprost z porównania treści przepisu z ocenianą regulacją, co – zdaniem organu nastąpiło w niniejszej sprawie (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 7 marca 2017 r. sygn. akt II SA/Wa 2197/16, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu z 24 stycznia 2019 r., sygn. akt II SA/Ol 859/18, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z 9 stycznia 2019 r. sygn. akt II SA/Gd 693/18; publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Zdaniem Rady Miasta Katowice kwestionowane postanowienia zaskarżonej uchwały nie naruszają prawa w sposób znaczny czy podstawowy, podobnie jak nie sposób dostrzec ich oczywistej sprzeczności z treścią jakiegokolwiek przepisu. Skoro zatem przepisy zawarte w statucie jednostki pomocniczej nie naruszają wprost i w sposób oczywisty żadnego z przepisów Konstytucji, ustawy o samorządzie gminnym (dalej: u.s.g.), czy innego aktu normatywnego, to nie można stwierdzić, że pozostają w wyraźnej sprzeczności z jakimkolwiek przepisem, ani też, że znacząco czy w sposób podstawowy naruszają prawo albo wykraczają poza "granice ustaw", o których mowa w art. 169 ust. 4 Konstytucji. Nie bez znaczenia pozostaje fakt, że Rada Miasta Katowice opierała się na dotychczasowych rozwiązaniach, które w przypadku 22 Statutów Jednostek Pomocniczych przyjętych na przestrzeni ostatnich lat (pierwsze w 2005 r., a ostatnie dwa przyjęte w dniu 7 czerwca 2019 r. dot. Śródmieścia i Osiedla Paderewskiego-Muchowiec) nie wzbudziły jakichkolwiek zastrzeżeń organu nadzoru. Zatem należy uznać, że działanie organu nadzoru stanowi odejście od utrwalonej linii orzeczniczej wskazującej do tej pory na prawidłowość regulacji zastosowanych w przedmiotowej uchwale. Podkreślenia wymaga fakt, że do tej pory na podstawie wcześniej identycznych i niekwestionowanych statutów odbyło się kilkadziesiąt wyborów do rad jednostek pomocniczych. Nadto Wojewoda Śląski nie wytknął też jakichkolwiek nieprawidłowości przy projektach 22 Statutów Dzielnic uchwalonych na sesji Rady Miasta Katowice w dniu 27 maja 2021 roku. Odejście od utrwalonego stanowiska organu nadzoru przy braku zmian regulacji prawnych wymaga od organu nadzoru szczególnego uzasadnienia dla odejścia od dotychczasowego stanowiska, czemu nie sprostał organ w rozstrzygnięciu nadzorczym.

W ocenie Skarżącej zasadniczy przedmiot sporu w przedmiotowej sprawie sprowadza się wyłącznie do ustalenia granic samodzielności jednostki samorządu terytorialnego, tj. Rady Miasta Katowice. W szczególności chodzi o ocenę, czy zapisy statutu jednostki pomocniczej – Dzielnicy – muszą być kazuistycznie umocowane w regulacji ustawowej, czy też należy przyjąć, że ustawowe upoważnienie do kształtowania treści statutu jednostki pomocniczej jest generalne, a nie kazuistyczne i Rada Miasta Katowice ma prawo kształtować statut również w kwestiach nieuregulowanych wprost w przepisach prawa. Zwłaszcza, że art. 35 ust. 3 u.s.g. stanowi, że "statut jednostki pomocniczej określa w szczególności". Określenie "w szczególności" jednoznacznie wskazuje, że wolą Ustawodawcy było stworzenie katalogu otwartego spraw, które poruszane mają być w statucie jednostki pomocniczej.

Z treści rozstrzygnięcia nadzorczego wynika, że Wojewoda Śląski stanął na stanowisku, że zgodne z prawem są tylko takie zapisy statutu jednostki pomocniczej, które wyraźnie zostały w ustawie przewidziane. Zgodnie z tym stanowiskiem każdy przepis statutu jednostki pomocniczej, dla którego nie można wskazać szczegółowej, wyraźnej podstawy prawnej jest nieważny, podobnie jak uchwała, która nie realizuje upoważnienia ustawowego w pełnym kształcie.

Rada Miasta Katowice podkreśla, że w jej ocenie prawidłowym jest odmienny pogląd wskazujący na to, że brak ustawowego uregulowania określonych kwestii ustrojowych tzw. milczenie ustawodawcy, nie oznacza generalnie zakazu wypowiedzania się na dany temat w statucie jednostki pomocniczej. Zgodnie z tym stanowiskiem ograniczenie, o którym mowa w art. 169 ust. 4 Konstytucji RP, powinno wynikać wprost z ustawy. (tak Komentarz do ustawy o samorządzie gminnym pod redakcją P. Chmielnickiego, Warszawa 2007,

Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, str. 65 i nast., Komentarz do ustawy o samorządzie gminnym pod redakcją R. Hausera oraz Z. Niewiadomskiego, Warszawa 2011, Wydawnictwo C.H. Beck, str. 18 i nast. - oraz orzecznictwo sądowe: wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z 7 maja 2008 r. sygn. II SA/Go 169/08, wyrok WSA w Krakowie z 24 października 2007 r. sygn. III SA/Kr 625/07). Nadto w orzecznictwie sądów administracyjnych wskazuje się, że zakres regulacji statutowej nie jest określony w sposób kazuistyczny, a pozytywne upoważnienie do kształtowania treści statutu jest generalne, a nie kazuistyczne. Milczenie ustawodawcy nie oznacza zakazu wypowiedzania się na dany temat w statucie (Ł. Złakowski w: R. Hauser, Z. Niewiadomski (red.), Ustawa o samorządzie gminnym, s. 18-19; W. Kisiel – op. cit., s. 82-83; wyrok NSA z 21.11.2013 r., II OSK 1887/13, CBOSA; aprobowane przez A. Skoczylasa, W. Piątka w: red. M. Safjan, L. Bosek, Konstytucja RP. Komentarz, t. II, C.H. Beck 2016, s. 945, nb 18). Podobnie wypowiedział się NSA w wyroku z 25 maja 2017 r. o sygn. akt I OSK 297/17.

Stosownie do art. 165 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej samodzielność jednostek samorządu terytorialnego podlega ochronie sądowej, zaś ustrój wewnętrzny jednostek samorządu terytorialnego określają, w granicach ustaw, ich organy stanowiące (art. 169 ust. 4 Konstytucji). Zasada samodzielności samorządu terytorialnego stanowi podstawową i najistotniejszą cechę samorządu gminnego i dotyczy nie tylko sfery prywatnoprawnej, ale także publicznoprawnej. Samodzielność publicznoprawna gminy oznacza, że jest ona zdecentralizowanym podmiotem władzy publicznej, działającym na podstawie i w granicach wynikających z przepisów obowiązującego prawa i w tym zakresie jakakolwiek ingerencja podmiotu zewnętrznego (np. organu nadzoru) dopuszczalna jest tylko w przypadku wprost wskazanym w przepisie ustawy i musi być powiązana z prawem do ochrony tejże samodzielności. (tak wyrok WSA w Warszawie z 29 maja 2018 r., sygn. akt II SA/Wa 2103/17).

Rada Miasta Katowice wskazuje, że dokumentem, jaki winien być również uwzględniony przy analizie spornego zagadnienia jest Europejska Karta Samorządu Lokalnego przyjęta 15 października 1985 r. w Strasburgu przez Stałą Konferencję Gmin i Regionów Europy przy Radzie Europy, która weszła w życie z dniem 1 września 1988 r. Jest ona dokumentem Rady Europy, który reguluje status samorządów lokalnych w relacji do władz państwowych. Została ona ratyfikowana przez Polskę w 1994 r. i opublikowana w Dz.U. Nr 124, poz. 607.

W szczególności wskazać należy na art. 3 ust. 1 Karty, który definiuje samorząd lokalny jako prawo i zdolność społeczności lokalnych, w granicach określonych prawem, do kierowania i zarządzania zasadniczą częścią spraw publicznych na ich własną odpowiedzialność i w interesie ich mieszkańców. Nadto art. 4 ust. 2 i 4 wskazuje, że społeczności lokalne mają - w zakresie określonym prawem - pełną swobodę działania w każdej sprawie, która nie jest wyłączona z ich kompetencji lub nie wchodzi w zakres kompetencji innych organów władzy, a kompetencje przyznane społecznościom lokalnym powinny być w zasadzie całkowite i wyłączne i mogą zostać zakwestionowane lub ograniczone przez inny organ władzy, centralny lub regionalny, jedynie w zakresie przewidzianym prawem. Natomiast stosownie do art. 8 ust. 3 kontrola administracyjna społeczności lokalnych powinna być sprawowana z zachowaniem proporcji między zakresem interwencji ze strony organu kontroli a znaczeniem interesów, które ma on chronić.

Mając powyższe na względzie Rada Miasta Katowice decydując się na utworzenie jednostki pomocniczej korzysta ze znacznego zakresu samodzielności przy regulacji statutu takiej jednostki. Ograniczenia wynikają jedynie z wyraźnej treści przepisów ustawowych oraz konieczności uwzględnienia zasady, że jednostka pomocnicza nie jest jednostką samorządu terytorialnego. Można wręcz twierdzić, że w zakresie wykonywania zadania polegającego na określeniu ustroju wewnętrznego gminy, organy gminy (a w szczególności organ stanowiący gminy) korzysta z władztwa i ma prawo do przyjmowania takiej regulacji, która nie jest sprzeczna z przepisami ustaw. Wniosek ten wynika wprost z art. 169 ust. 4 Konstytucji RP, a podstawową ustawą regulującą ustrój samorządu jest ustawa o samorządzie gminnym. W myśl art. 3 ust. 1 u.s.g. o ustroju gminy stanowi jej statut, a z art. 35 ust. 1 u.s.g. wynika, że organizację i zadania jednostki pomocniczej (czyli w istocie ustrój tej jednostki) określa statut takiej jednostki (por. wyrok NSA z 17 kwietnia 2019 r., sygn. akt II OSK 1528/17).

Nie bez znaczenia jest fakt, że art. 94 Konstytucji, wskazuje, że organ samorządu podejmuje akt prawa miejscowego "na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie", a tym samym dysponuje większą samodzielnością prawotwórczą, aniżeli organ wydający rozporządzenie, który działa na podstawie szczegółowego upoważnienia zawartego w ustawie i w celu jej wykonania (art. 92 ust. 1 Konstytucji RP).

Z powyższych okoliczności wynika wprost, że stosownie do cytowanych zapisów zarówno Konstytucji, jak i ratyfikowanej przez Polskę Europejskiej Karty Samorządu Lokalnego zasadą jest samodzielność społeczności

lokalnych, a ingerencja innych organów władzy jest od tej zasady wyjątkiem i możliwa jest jedynie w zakresie określonym w ustawie i z zachowaniem zasady proporcjonalności. Jako wyjątek winna być wykładana ściśle, a wykładnia rozszerzająca nie jest dopuszczalna. Działania podjęte w rozstrzygnięciu nadzorczym stanowią przejaw nadmiernej ingerencji wynikającej z wykładni rozszerzającej przepisów prawa na które powołuje się Wojewoda Śląski.

§29 Statutu Dzielnicy

Odnosząc się o zarzutu naruszenia prawa w § 29 ust. 1 zd. 1 oraz zd. 2 i ust 2 i 3 zaskarżonej uchwały stanowiącym o wymogu *quorum* dla rozpisania referendum, Rada Miasta Katowice podkreśla, że organ stanowiący wprowadzając to kryterium nie dokonał modyfikacji elementów normy z art. 35 ust. 3 pkt 2 usg oraz przepisów o referendum lokalnym. Ponadto ewentualne przyznanie racji skarżącemu co do tego, że § 29 Statutu nie odpowiada brzmieniu art. 35 ust. 3 pkt 2 usg, nie może skutkować uznaniem, że sytuacja taka jest istotnym naruszeniem prawa. Co najwyżej naruszenie takie może być traktowane jako nieistotne. Skoro ani utworzenie, ani następnie istnienie jednostki pomocniczej nie jest obligatoryjne, to wprowadzenie niezbędnego *quorum* mieszkańców zdolnych skutecznie złożyć wnioski o referendum jest jak najbardziej właściwe, gdyż oddaje sens istnienia nieobowiązkowej struktury jaką jest jednostka pomocnicza. Zakwestionowany przez Wojewodę Śląskiego § 29 Statutu Dzielnicy jest więc normą, która odpowiada wskazanemu *ratio legis* istnienia jednostki pomocniczej. Nadto, nie modyfikując normy ustawowej tylko ją uszczegóławiając. Statut nie został też zaskarżony przez żadnego z mieszkańców.

Przepisy dotyczące zasad i trybu przeprowadzania referendum w sprawie odwołania Rady Dzielnicy powinny być tworzone przy uznaniu, że prawo do referendum to formy demokracji bezpośredniej. Statut jednostki pomocniczej jedynie uszczegóławia a nie tworzy nowych wymogów. Minimalna frekwencja jest określona w przypadku referendum. Referendum krajowe jest wiążące przy frekwencji powyżej 50 procent. Jeśli jest niższa, wynik referendum ma charakter jedynie opiniodawczy. W przypadku referendum lokalnego, wymagana frekwencja wynosi 30 %. Jeśli w głosowaniu ma zostać odwołany organ jednostki samorządu terytorialnego pochodzącego z wyborów bezpośrednich np. wójt - minimalna frekwencja wynosi 3/5 liczb biorących udział w wyborze odwoływanego organu. Przepisy prawa w szczególności ustawy o referendum lokalnym nie nakładają obowiązków w zakresie referendum w jednostce pomocniczej gminy. Jak słusznie wskazał Wojewoda Śląski w rozstrzygnięciu nadzorczym Ustawa ta nie wymienia jednak, jako odrębnego referendum – referendum jednostki pomocniczej gminy. W ustawie tej również zostały w sposób wyczerpujący uregulowane zasady przeprowadzenia referendum lokalnego, w tym inicjatywa referendalna, obowiązek podjęcia przez radę gminy stosownej uchwały i jej zakres przedmiotowy, obowiązek powiadamiania stosownych organów o inicjatywie referendalnej, jak również zasady stwierdzania ważności referendum. Niemniej dokonał błędnej subsumpcji przedstawionego przez siebie stanowiska. Bowiem jeżeli ustawa nie przewiduje w żadnym zakresie regulacji w tym ograniczeń dot. referendum w jednostce pomocniczej gminy to Rada Miasta Katowice w drodze uchwały w Statucie dzielnicy miała prawo uregulować tą kwestię w sposób autonomiczny uwzględniając konieczność zapewnienia ciągłości pracy rady jednostki pomocniczej oraz warunków demokracji bezpośredniej.

§19 ust. 9 Statutu Dzielnicy

Wskazując na zarzuty dot. § 19 ust. 9 Statutu uznać je należy za chybione. Przywołany w tym zakresie przez Wojewodę Śląskiego wyrok WSA w Gliwicach z dnia 23 marca 2010 r., sygn. akt. IV SA/GI 57/10 przedstawia całkowicie odmienny stan faktyczny i prawny. Orzeczenie to dotyczy referendum lokalnego - ustalenia diety dla członków obwodowej komisji do spraw referendum. Sąd w rzeczonym orzeczeniu zaakcentował, iż diety dla członków komisji referendalnych zgodnie z przepisami prawa określa Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji. W orzeczeniu tym w żadnym zakresie nie odniesiono się do zakazu ustanawiania przez radę gminy diet dla członków komisji wyborczych w wyborach do rad jednostek pomocniczych. Rada Miasta Katowice wskazuje, że w Katowicach odbyło się do tej pory już kilkadziesiąt wyborów do rad jednostek pomocniczych, w których Rada Miasta Katowice na podstawie przepisów statutowych określała wysokość diet dla członków okręgowych i obwodowych komisji wyborczych. To Rada Miasta Katowice (zgodnie z przepisem niezakwestionowanego § 18 ust. 4 Statutu) zarządza wybory do rady dzielnicy. Organ nadzoru w poprzednio obowiązujących statutach nie kwestionował prawa do ustanowienia diet dla komisji wyborczych. Przepisy prawa również nie zabraniają takiego działania, a Rada Miasta Katowice korzysta z daleko idącej swobody w regulacjach związanych z jednostką pomocniczą – Dzielnicą. Rada Miasta Katowice wskazuje, że identyczne rozwiązania dot. diet dla członków komisji wyborczych w wyborach do rad jednostek pomocniczych obowiązują w:

·**Łodzi** – np. § 10 uchwały Rady Miejskiej w Łodzi nr XCII/1683/10 z dnia 25 sierpnia 2020 r. w sprawie nadania statutu Osiedlu Stary Widzew.

·**Poznaniu** – np. § 6 ust. 1 uchwały Rady Miasta Poznania nr LXXVI/1136/V/2010 z dnia 31 sierpnia 2010 r. w sprawie uchwalenia statutu Osiedla Stare Miasto.

·**Tychach** – np. § 8 uchwały Rady Miasta Tychy nr 0150/XLI/XLI/923/10 z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie Statutu Osiedla „Paprocany”

·**Gliwicach** – np. § 14 ust. 1 Rady Miejskiej w Gliwicach nr XIV/271/2020 z dnia 23 kwietnia 2020 r. w sprawie obwieszczenia w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego uchwały w sprawie nadania statutu Dzielnicy Łabędy.

§20 pkt 8 oraz §27 Statutu Dzielnicy

Przywołany przez Wojewodę Śląskiego wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 30 września 2008 r., sygn. akt III SA/Wr 8/08 dotyczy innej sytuacji faktycznej i prawnej – dot. wyborów rady sołectkiej i sołtysa w gminie wiejskiej. Katowice nie są gminą wiejską i nie są podzielone na sołectwa. Miasto oraz miejskie jednostki pomocnicze mają inny charakter (dostrzega to sam ustawodawca np. w przepisach art. 36 i 37 u.s.g.). Wybory więc rządzą się też nieco innymi uwarunkowaniami, niż w przypadku gminy wiejskiej. Wojewoda przede wszystkim nie zauważa, iż zgodnie z przepisem § 27 ust. 3 zakwestionowanego Statutu to Rada Miasta Katowice ostatecznie decyduje o rozpatrzeniu protestu wyborczego (jest więc II - ostatnią - instancją). Powierzenie rozpatrywania protestów wyborczych w wyborach do rad jednostek pomocniczych (niejako w pierwszej instancji) specjalnej powołanej do tego komisji, w skład której wchodzi również radni Rady Miasta Katowice - Miejskiej Komisji Wyborczej w gminach miejskich nie jest odosobnione. Uzasadnione jest, aby protesty wyborcze były rozpatrywane szybko i trudno zakładać, iż racjonalny ustawodawca uwzględniając termin z przepisu art. 20 ust. 1 u.s.g. pozostawił to wyłącznie radzie gminy. Rada gminy jest jednak drugą instancją do rozpatrzenia tych protestów. Nadto należy wskazać, że rozwiązanie w którym to Miejska Komisja Wyborcza rozpatruje protesty wyborcze, a od niej służy odwołanie do rady miasta w wyborach do rad jednostek pomocniczych obowiązuje między innymi w następujących miastach:

·**Wrocławiu** – np. § 62 i 65 uchwały Rady Miejskiej Wrocławia nr XXXVIII/973/21z dnia 20 maja 2021 r. zmieniającej uchwałę nr XIII/400/03 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie nadania statutu Osiedla Borek.

·**Lublinie** – np. § 62 ust. 2 i 6 i § 65 Obwieszczenie nr 27/XVIII/2020 Rady Miasta Lublin z dnia 23 kwietnia 2020 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu uchwały w sprawie nadania statutu Dzielnicy Śródmieście (tutaj nawet od rozstrzygnięcia Miejskiej Komisji Wyborczej nie ma odwołania do Rady Miasta Lublina).

·**Łodzi** – np. § 62 ust. 2 i 6 i § 65 uchwały Rady Miejskiej w Łodzi nr XCII/1683/10 z dnia 25 sierpnia 2020 r. w sprawie nadania statutu Osiedlu Stary Widzew. (tutaj nawet od rozstrzygnięcia Miejskiej Komisji Wyborczej nie ma odwołania do Rady Miasta Łodzi).

·**Poznaniu** – np. § 45 ust. 1 i § 47 ust. 1 uchwały Rady Miasta Poznania nr LXXVI/1136/V/2010 z dnia 31 sierpnia 2010 r. w sprawie uchwalenia statutu Osiedla Stare Miasto.

·**Szczecinie** – np. § 87 uchwały Rady Miasta Szczecina nr XXIX/775/17 z dnia 25 kwietnia 2017 r. w sprawie Statutu Osiedla Miejskiego Pogodno.

·**Tychach** – np. § 15 uchwały Rady Miasta Tychy nr 0150/XLI/XLI/923/10 z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie Statutu Osiedla „Paprocany”.

·**Zabrzu** – np. § 35 ust. 3, 7, 8 i 9 uchwały Rady Miasta Zabrze nr XXXVI/579/21 z dnia 23 sierpnia 2021 r. w sprawie nadania statutu jednostce pomocniczej Miasta Zabrze - Dzielnicy Biskupice.

Rada Miasta Katowice wskazuje, że w Katowicach zaistniały również przypadki, w których mieszkańcy odwoływali się od sposobu rozpatrzenia ich protestów przez Miejską Komisję Wyborczą do Rady Miasta Katowice i Rada Miasta Katowice rozpatrywała je w II instancji, np.:

·**uchwała nr X/204/19 Rady Miasta Katowice z dnia 25 lipca 2019 r.** w sprawie rozpatrzenia odwołania od uchwały Miejskiej Komisji Wyborczej Jednostek Pomocniczych w Katowicach

uchwała LV/1138/10 Rady Miasta Katowice z dnia 22 marca 2010 r. w sprawie odwołania Pana S J od uchwały Miejskiej Komisji Wyborczej Jednostek Pomocniczych w Katowicach w sprawie rozpatrzenia protestu przeciwko ważności wyborów do Rady Jednostki Pomocniczej nr 8 Osiedle Witosa. W tym drugim przypadku Zainteresowany wniósł nawet skargę na sposób rozpatrzenia jego odwołania do WSA w Gliwicach (uchwała nr LXI/1246/10 Rady Miasta Katowice z dnia 30 czerwca 2010 r. w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach skargi Pana S J.).

Niezależnie od powyższego należy zasygnalizować, że kontrola prawidłowości przebiegu i wyników wyborów do organów sołectwa, mieści się w zakresie kompetencji rady gminy. **Jej uprawnienie wynikać może ze statutu danej jednostki pomocniczej, który w ramach wyznaczonych treścią art. 35 ust. 3 pkt 2 u.s.g., może obejmować postanowienia przyznające obywatelom prawo do złożenia stosownego środka zaskarżenia skierowanego do tego organu** (podobnie wyrok WSA w Gliwicach z dnia 1 czerwca 2011 roku, sygn. akt IV SA/GI 579/11, wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 30 września 2008 r., sygn. akt III SA/Wr 8/08, publ.).

Ustawa o samorządzie gminnym nie przewiduje instytucji protestów wyborczych przy wyborach organów jednostek pomocniczych, brak też w niej wyraźnego umocowania do oceny przez radę ważności wyborów tych organów. Jednak jak słusznie zauważył Wojewoda Śląski, podstawę taką daje wprost Statutu Dzielnicy. Możliwość kontrolowania przebiegu i wyników wyborów do organów jednostek pomocniczych przez rady gminy, na podstawie ogólnej normy kompetencyjnej, wynikającej z i u.s.g., nie była dotychczas kwestionowana w orzecznictwie. Wskazać tu należy choćby na wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 kwietnia 1999 r. sygn. akt, wyrok z dnia 22 sierpnia 1996 r., czy też Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 24 czerwca 2004 r. sygn. akt II S.A./Łd 1515/03.

Przywołane orzecznictwo prowadzi do przekonania, że z całą pewnością rada gminy posiada uprawnienia do kontrolowania procedur wyborczych organów jednostek pomocniczych i w ramach tej kontroli ma prawo rozstrzygać protesty wyborcze oraz stwierdzać nieważność wadliwie (niezgodnie z prawem) przeprowadzonych wyborów. Nadto, Rada Miasta ma uprawnienie do ustanowienia organu, który w I instancji rozpatrywać będzie protesty wyborcze w wyborach do rady jednostki pomocniczej. Zatem, uregulowanie § 20 pkt 8 oraz § 27 uznać należy za zgodne z prawem.

§5, §30, §31 oraz §32 Statutu Dzielnicy

W utrwalonym orzecznictwie sądowoadministracyjnym uznaje się, że powtórzenie regulacji ustawowych bądź ich modyfikacja i uzupełnienie przez przepisy gminne jest niezgodne z zasadami legislacji. Uchwała organu gminy nie powinna zatem powtarzać przepisów ustawowych, jak też nie może zawierać postanowień sprzecznych z ustawą (por. wyroki NSA: z dnia 14 października 1999 r., II SA/Wr 1179/98; z dnia 16 czerwca 1992 r., II SA 99/92 - ONSA 1993/2/44; z dnia 20 sierpnia 1996 r., SA/Wr 2761/95 - nie publikowany; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 stycznia 2001 r., III RN 40/00, OSNP 2001/13/424). Niemniej powyższe stwierdzenie nie oznacza jednak, że zawsze i każde powtórzenie przepisów ustawowych w przepisie gminnym będzie automatycznie uznane za naruszenie prawa. Nie bez znaczenia pozostaje ilość tych powtórzeń, charakter powtórzonych przepisów prawa i ich istota. W niniejszej sprawie należy uznać, że nie jest uprawnione stwierdzanie nieważności § 5 i § 31 Statutu Dzielnicy, które w rzeczywistości stanowią powtórzenie zapisów ustawy i odesłania do nich. Jednakże naruszenia te nie mają charakteru istotnego, czy rażącego. Powtórzenia te są bowiem uzasadnione względami zapewnienia komunikatywności aktu prawnego jakim jest Statut Dzielnicy, za dopuszczalne można uznać powtarzanie w aktach prawa miejscowego, takich jak zwłaszcza statutu, innych regulacji normatywnych, co w konsekwencji nie powoduje stwierdzenia nieważności tych przepisów.

Uregulowań statutu przewidzianych w § 5 i § 31 Statutu Dzielnicy w żaden sposób nie można traktować jako ograniczenia praw obywatelskich albowiem zapisy te odwołują się jedynie do przepisów Kodeksu wyborczego, czy ustawy o samorządzie gminnym, zaś oparto wprost na Konstytucji RP. Artykuł 83 Konstytucji RP stanowi, iż „Każdy ma obowiązek przestrzegania prawa Rzeczypospolitej Polskiej”. Prawa wyborcze w sołectwie nie są kreowane przez ustawodawcę, ale przez prawodawcę lokalnego, który decyduje o tym czy jednostka pomocnicza w ogóle powstanie, a skoro tak to może poprzez odesłanie do przepisów ustaw określić zasady i tryb wyborów, a także przewidywać obowiązki wprost odwołując się do innych aktów prawnych w tym ustaw.

Każdy obywatel ma obowiązek przestrzegania prawa w takim zakresie, w jakim nakazuje czy zakazuje mu ono jakichś zachowań. Aby mógł przestrzegać prawa musi mieć o nim odpowiednią wiedzę. Temu właśnie służy ogłaszanie aktów prawotwórczych. Obywatel ma obowiązek znać prawo w takim zakresie, w jakim ono go dotyczy. Mówi się, że nieznanostwo prawa nie zwalnia od odpowiedzialności za jego przekroczenie.

Obowiązek ten oczywiście nie sięga tak daleko, aby każdy był zobowiązany znać całe prawo. To zresztą, ze względu na obszerność tej dziedziny, jest niemożliwe. Każdy jednak powinien znać te przepisy, które jego z jakichś względów dotyczą. Obowiązek odpowiedniej do roli społecznej znajomości prawa jest obowiązkiem każdego. Niewątpliwie zatem odesłanie do przepisów ustawowych i zobowiązanie do przestrzegania prawa powszechnie obowiązującego nie stanowi rażącego naruszenia prawa. Ma ono na celu jedynie charakter techniczny, usprawniający pracę jednostki pomocniczej przypominając o konieczności przestrzegania prawa przez osoby pełniące funkcje w jednostce pomocniczej, tj. Dzielnicy.

Rada Miasta w §5 ust. 1 pkt 2 Statutu Dzielnicy wprowadziła niejako nawiązanie do konstytucyjnego rozwiązania mając na uwadze wskazanie członkom Rady Dzielnicy, że są zobowiązani do przestrzegania prawa. Stanowi to swego rodzaju przypomnienie i wskazanie osobom, które zostają członkami Rady Dzielnicy o podleganiu przepisom prawa.

Nie stanowi to naruszenia konstytucyjnej zasady hierarchiczności aktów prawnych zapis § 31 Statutu Dzielnicy. W ocenie Rady Miasta odwołanie do źródeł prawa powszechnie obowiązującego jest zasadne i konieczne z uwagi na możliwość zaistnienia stanu faktycznego, który nie obejmuje swoim zakresem Statu Dzielnicy. W takim przypadku oczywistym jest konieczność sięgnięcia do innego aktu prawnego i Rada Miasta podjęła decyzję, że w sprawach, które nie zostały uregulowane w statucie koniecznym i uprawnionym jest wsparcie się na przepisach ustawy o samorządzie gminnym i kodeksie wyborczym. Oczywiście stosowanie to ma być odpowiednie a więc nie wprost, a z uwzględnieniem specyfiki jednostki pomocniczej. Przytoczenie w uchwale Rady Miasta zapisów ustawowych, prowadzić ma do sytuacji w które akt prawa miejscowego stanie się czytelny i zrozumiały (por. np. wyrok NSA z dnia 6 czerwca 1996 r., SA/Gd 2949/94, OSS 1996/3/91, wyrok z dnia 12 października 2005 r., II SA/Wr 385/05; z dnia 28 czerwca 2005 r. II SA/Wr 501/03 lub z dnia 30 listopada 2006 r. II SA/Wr 527/06). Działanie Rady Miasta nie stanowiło i nie należy utożsamiać go ze swoistą "modyfikacją" i rozszerzaniem lub uzupełnianiem zapisów ustawowych jak podnosi organ nadzoru.

Dodatkowo podnieść należy, że sytuacja, w której następuje odpowiednie odniesienie do powszechnie obowiązujących przepisów prawa wyborczego nie jest wyjątkowa i jest stosowana. Nadto nawet organ nadzoru w jednym ze statutów nie widział sprzeczności z prawem takiego odwołania do aktów prawnych wyższego rzędu. Dla przykładu unormowanie takie funkcjonuje w następujących miastach:

• **Łodzi** – np. § 30 uchwały Rady Miejskiej w Łodzi nr XCII/1683/10 z dnia 25 sierpnia 2020 r. w sprawie nadania statutu Osiedlu Stary Widzew.

• **Tychach** – np. § 8 uchwały Rady Miasta Tychy nr 0150/XLI/XLI/923/10 z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie Statutu Osiedla „Paprocany”.

• **Gdańsku** – np. § 83 uchwały Rady Miasta Gdańska nr LII/1178/14 z dnia 24 kwietnia 2014 r. w sprawie uchwalenia Statutu Dzielnicy Strzyża.

Zarzut organu nadzoru dotyczący nieprawidłowości przy regulacji §32 uznać należy za chybione. Statut Dzielnicy kierowany jest przede wszystkim do mieszkańców dzielnicy i to dla nich przede wszystkim ma być on czytelny i zrozumiały. Rada Miasta wskazała, że Statu dzielnicy podlega ogłoszeniu co stanowi wyłącznie wskazanie odbiorcom normy prawnej, że akt prawny podlega ogłoszeniu w dzienniku urzędowy Województwa Śląskiego i stanowi doprecyzowanie i wskazanie §6 uchwały z 25 listopada 2021 roku. Niemniej w ocenie Rady Miasta nawet gdyby uznać zasadność zarzutu podniesionego przez Wojewodę Śląskiego to nie jest to uchybienie istotne. A pozostawienie tegoż zapisu w treści Statutu Dzielnicy ułatwi przede wszystkim jego czytelność i zrozumiałość szczególnie w przypadku gdy mieszkańcy Dzielnicy czytać do będą w oderwaniu od treści samej uchwały z 25 listopada 2021 roku.

Odnosząc się do zarzutu co do legalności § 30 załącznika do przedmiotowej uchwały Rada Miasta Katowice wskazuje, że regulacja ta nie stanowi naruszenia prawa bowiem ma ona na celu jedynie doprecyzowanie art. 35 ust. 1 u.s.g. i wskazanie, że uchwalenie i zmiana Statutu Dzielnicy następuje w drodze uchwały Rady Miasta Katowice, po przeprowadzeniu konsultacji z mieszkańcami Dzielnicy. Podczas gdy dyspozycja art. 35 ust. 1 wskazuje, że organizację i zakres działania jednostki pomocniczej określa rada gminy odrębnym statutem, po przeprowadzeniu konsultacji z mieszkańcami. Znaczeniowo zatem regulacja ze statutu dzielnicy stanowi inkluzję zbioru znaczeniowego regulacji art. 35 ust. 1 u.s.g. i nie może zostać uznana za modyfikację regulacji ustawowej.

§ 23 ust. 2 Statutu Dzielnicy

Nie sposób zgodzić się ze stwierdzeniem przez organ nadzoru nieważności § 23 ust. 2 we fragmencie "numer PESEL" oraz "oraz zgodę na udostępnienie danych osobowych do wykorzystania w kampanii wyborczej" jako sprzecznej z art. 35 ust. 3 pkt 2 u.s.g. w związku z art. 7 Konstytucji RP. Uchwała Rady Miejskiej w żadnej mierze nie odnosi się do pojęcia "mieszkaniec", stąd niezrozumiałe jest nawiązanie do tego pojęcia w uzasadnieniu stanowiska organu nadzoru. Na potwierdzenie tej tezy organ nadzoru argumentował, że PESEL nie stanowi warunku ani przesłanki pojęcia mieszkańca oraz powoduje ograniczenie kręgu "mieszkańców jednostki do osób legitymujących się numerem PESEL, a więc pomija przypadki, w których mieszkaniec nie dysponuje takim numerem". Tok rozumowania przyjęty przez organ nadzoru powoduje, że wszystkie dane wymagane przy zgłoszeniu nie wypełniają warunku „pojęcia mieszkaniec”. Bowiem imię i nazwisko, czy wiek nie identyfikują mieszkańca. Wszystkie wymienione w § 23 ust. 2 Statutu Dzielnicy elementy, które powinny znaleźć się w zgłoszeniu wzajemnie się uzupełniają i łącznie pełnią funkcję identyfikatora osoby, która zgłaszana jest na kandydata. Weryfikacja prawdziwości danych osobowych mieszkańca, który znalazł się na liście, następuje poprzez ich porównanie z danymi wynikającymi z podanego przez mieszkańca numeru PESEL. Numer PESEL mieszkańca gminy oraz pozostałe dane (m. in. imię, nazwisko, adres zamieszkania) znajdują się bowiem w gminnej ewidencji meldunkowej. Zasadniczym celem takiego sprawdzenia danych jest ustalenie, czy osoba, która zgłosiła się na kandydata bądź została zgłoszona na kandydata, jest w rzeczywistości uprawnionym mieszkańcem, na którego wskazuje numer PESEL, co ogranicza możliwości popełnienia pomyłek lub świadomego wprowadzenia w błąd. Identyfikacja mieszkańca może być w wielu przypadkach niepełna lub obciążona niepewnością. Przypadki ojca i syna, o tym samym imieniu i nazwisku, identycznym adresie bądź osób niespokrewnionych o identycznych imionach i nazwiskach, wskazują, że numer PESEL staje się niezbędnym składnikiem systemu informacji o osobie popierającej wniosek. Wymaganie danych ze zbioru PESEL ściśle jest związane z weryfikacją osób uczestniczących w konsultacjach, nie zaś ustalania, czy określona osoba jest mieszkańcem Gminy. Zbieranie kwestionowanych danych jest niezbędne i konieczne w celu wyeliminowania potencjalnych nadużyć i oszustw.

Należy zatem uznać za bezwzględnie konieczne podanie w zgłoszeniu kandydata wszelkich danych wskazanych w §23 ust. 2 Statutu Dzielnicy, co umożliwi pełną identyfikację osoby składającej podpis. Delegacja art. 35 ust. 3 pkt 2 u.s.g. obejmuje w ocenie Rady Miasta również ustalenie kategorii podmiotów uprawnionych do kandydowania do rady dzielnicy bowiem krąg osób uprawnionych nie został przez Ustawodawcę w żaden sposób określony. Gdyby wola ustawodawcy było takie uregulowanie jak wskazuje na to organ nadzoru to niewątpliwie dyspozycja przepisu art. 35 ust. 3 pkt 2 u.s.g. byłby inny i nawiązujący swą treścią np. do regulacji konsultacji społecznych (art. 5a u.s.g.).

Z ostrożności wskazać należy, że zgodnie z art. 25 k.c. miejscem zamieszkania osoby fizycznej jest miejscowość, w której osoba ta przebywa z zamiarem stałego pobytu. Istotny jest zarówno fakt fizycznego przebywania w danej miejscowości (corpus) jak i wola przebywania w niej (animus). Wola przebywania w danym miejscu jest pojęciem subiektywnym. Musi wiązać się z tym, że miejsce to stało się ośrodkiem życia codziennego osoby fizycznej, w którym skoncentrowane są jej plany życiowe. Dane miejsce nie traci przymiotu miejsca zamieszkania wskutek dłuższego lub krótszego oddalenia się z niego, pod warunkiem, że osoba nie traci rzeczywistego związku z miejscem. Jak wynika z wyroku Sądu Najwyższego z 13 lutego 1976 r. W sprawie I CR 930/75, nie stanowi o miejscu zamieszkania w rozumieniu art. 25 k.c. występowanie jednej tylko przesłanki, polegającej na samym tylko zamieszkiwaniu w sensie fizycznym, jednakże bez zamiaru stałego pobytu, chociażby zamieszkiwanie trwało przez dłuższy czas (na przykład w związku z wykonywaniem pracy czy też studiowaniem w innej miejscowości). W związku z powyższym możliwość zgłaszania kandydata bądź zgłaszania sienie na kandydata przysługuje wyłącznie osobom zamieszkałym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z zamiarem stałego pobytu. Osobom tym przysługuje prawo do uzyskania numeru PESEL z urzędu lub na wniosek, co w żaden sposób nie ogranicza możliwości kandydowania i zgłaszania kandydatury. Każda osoba, której centrum życiowe znajduje się na terenie danej gminy w Polsce ma prawo posiadać PESEL i w związku z tym, wbrew temu, co twierdzi organ nadzoru może spełnić wymagania wskazane w § 23 ust 2 Statutu Dzielnicy. Obecnie w systemie prawa istnieje zasada przewidująca przyznawanie numeru PESEL wszystkim cudzoziemcom zamieszkującym na terytorium Polski, niezależnie od tytułu prawnego pozwalającego im na pobyt w naszym kraju. Obecnie każdy cudzoziemiec mieszkający w Polsce ma prawo uzyskać numer PESEL. Przyznaje go urząd miasta lub gminy właściwy według miejsca zamieszkania cudzoziemca.

Nadto wskazać należy, że powołane przez organ nadzoru orzecznictwo w żadnej mierze nie znajduje zastosowania do stanu faktycznego niniejszej sprawy. Orzecznictwo to dotyczy regulacji konsultacji z mieszkańcami i ustalania kręgu mieszkańców na potrzeby konsultacji, a nie zgłaszania kandydatów do rady

jednostki pomocniczej. Analogia zastosowana przez organ nadzoru jest analogią zbyt daleko idącą. Zatem zarzuty podniesione przez organ nadzoru uznać należy za chybione.

Zarzut naruszenia Rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 roku w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych (RODO) (Dz. Urz. UE. L 2016 Nr 119) również należy uznać za chybiony. *Przetwarzanie* danych osobowych może być dokonywane gdy jest to niezbędne do wypełnienia obowiązku prawnego ciążącego na administratorze oraz jest to niezbędne do wykonania zadania realizowanego w interesie publicznym lub w ramach sprawowania władzy publicznej powierzonej administratorowi (art. 6 ust. 1 lit. c i e Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z *przetwarzaniem* danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE. Według zaś art. 5 ust. 1 lit. c ww. rozporządzenia, dane osobowe muszą być adekwatne, stosowne oraz ograniczone do tego, co niezbędne do celów, w których są *przetwarzane*. Zdaniem Rady Miasta, dane wskazane w §23 ust. 2 są niezbędnymi do wypełnienia celu w jakim dane *przetwarzane* są w związku z określeniem zasad i trybu zgłaszania kandydatów do rady jednostki pomocniczej. Zakres ww. danych jest niezbędny do załatwienia przez organ sprawy, nie służy bowiem określeniu miejsca zamieszkania. Obowiązek ich podania nie jest sprzeczny z zasadą minimalizacji danych osobowych (adekwatności), wyrażoną w art. 5 ust. 1 lit. c przywołanego rozporządzenia.

Nadto zarzut podniesiony przez organ nadzoru związany z administratorem danych jest niezasadny. Prezydent Miasta, będący *administratorem* danych osobowych, posiada w prowadzonym przez siebie rejestrze mieszkańców ich numery PESEL (art. 6a i 8 ustawy z 24 września 2010 r. o ewidencji ludności), a zatem realizując zadania związane z kandydatami do rady jednostki pomocniczej, nie gromadzi ich, a jedynie potwierdza ich zgodność z posiadaną ewidencją. Natomiast zgoda na udostępnienie danych osobowych w kampanii wyborczej obejmuje wyłącznie dane niezbędne z wyłączeniem adresu zamieszkania, czy numeru PESEL.

§ 15 ust 1 Statutu Dzielnicy

Odnosnie zarzutu na naruszenia art. 35 ust. 3 w zw. z art. 51 ust. 3 u.s.g. wskazać należy, że jest on bezzasadny. Ustawodawca przyznał w art. 5 ust. 1 i 2 u.s.g. radzie gminy uprawnienie do tworzenia jednostek pomocniczych w celu wypełnienia zasady subsydiarności (wyrok WSA w Krakowie z 11 maja 2004 r. sygn. akt III SA/Kr 61/04). Nie przewidział jednak żadnego ustalonego katalogu zadań i kompetencji jednostek pomocniczych. Ich status publicznoprawny wyznaczony jest poprzez uprawnienia (kompetencje, zadania) publiczne, a więc zdolność do załatwiania określonych spraw publicznych, które gmina im przekazuje. Przywołany w skardze, jako naruszony, art. 51 ust. 3 u.s.g. stanowi, że statut gminy określa uprawnienia jednostki pomocniczej do prowadzenia gospodarki finansowej w ramach budżetu gminy. Gospodarka finansowa w odniesieniu do jednostek pomocniczych ograniczona jest wyłącznie do dokonywania wydatków i pozostaje w pełni zależna od odpowiednich postanowień uchwały budżetowej gminy (Komentarz do ustawy o samorządzie gminnym" pod. red. Pawła Chmielnickiego wyd. Prawnicze Lexis Nexis, Warszawa 2007 r., s. 491). Art. 51 ust. 3 u.s.g. stanowi podstawę wprowadzenia w statucie postanowień umożliwiających przeznaczenie w budżecie gminy wydatków na sfinansowanie działalności jednostek pomocniczych i określenia modelu tej gospodarki w ramach tego budżetu. W piśmiennictwie prawniczym wskazuje się także, że w związku z brakiem możliwości tworzenia budżetu przez jednostki pomocnicze, przepis art. 51 ust. 3 u.s.g. należy rozumieć jako obowiązek ujmowania w budżecie gminy wydatków na finansowanie działalności jednostek pomocniczych (G. Jyż, Zb. Pławecki, A. Szewc, Komentarz, ABC 2010, wyd. III, komentarz do art. 51). Zatem określenie w § 15 ust. 1 Statutu Dzielnicy gospodarki finansowej jednostki pomocniczej jest zgodny z prawem, a Rada Miasta nie przekroczyła upoważnienia ustawowego. Należy zauważyć, że organ nadzoru wskazał jedynie na przekroczenie upoważnienia nie wskazując na konkretne uchybienia. Zatem w tym zakresie ciężko ustosunkować się Radzie Miasta do podniesionego zarzutu.

Reasumując, w opinii organu przyjęty uchwałą nr XLI/902/21 Rady Miasta Katowice z dnia 25 listopada 2021 r. Statut Dzielnicy nr 12 Koszutka jest zgodny z obowiązującymi przepisami w tym ustawy o samorządzie gminnym i spełnia wymogi określone w tymże akcie prawnym. Argumentacja zawarta w uzasadnieniu rozstrzygnięcia Wojewody Śląskiego z dnia 29 grudnia 2021 r. oparta została na ogólnikach i subiektywnej ocenie organu nadzoru. Żaden z przepisów obowiązującego prawa nie stanowił w chwili uchwalania uchwały przez Radę Miasta Katowice i nie stanowi w chwili obecnej, że przyjęte przez Radę Miasta Katowice rozwiązania dotyczące statutu dzielnicy nie mogą zawierać elementów, które kwestionuje Wojewoda Śląski.

Rada Miasta Katowice wnosi o uchylenie w całości zaskarżonego aktu nadzoru. W uzasadnieniu rozstrzygnięcia nadzorczego Wojewoda Śląski stwierdził bowiem naruszenie obowiązującego porządku prawnego z czym Rada Miasta Katowice się nie zgadza. Z tych względów zasadne jest wniesienie skargi na rozstrzygnięcie nadzorcze do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach i poddanie ocenie sądowej zaistniałych w tej sprawie różnic stanowisk natury prawnej.